

Arrest

nr. 265 045 van 7 december 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS *loco* advocaat S. COPINSCHI en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. Op 19/11/2009 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. U verklaarde hierbij dat u door de Russische autoriteiten werd geviséerd nadat een neef van u (R. I. (...)) u had opgezocht. U beweerde dat deze neef een strijder is. Op 02/03/2011 werd uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal afgewezen. Deze beslissing werd op 07/04/2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Op 16/11/2011 werd ook uw beroep bij de Raad van State verworpen.

Na de beëindiging van uw eerste asielprocedure verliet u België niet. Op 03/12/2012 diende u een tweede asielaanvraag in. Op 02/12/2013 werd uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal afgewezen. Deze beslissing werd op 14/03/2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Op 26 december 2016 keerde u terug naar Rusland. Op het vliegveld werd u ondervraagd over uw binnenlands paspoort. Twee dagen later ging u vanuit Moskou naar uw schoonbroer As. (...) in Solnetsjnoje, Dagestan. Daar bleef u twee weken tot u hoorde dat er twee mannen in burger bij As. (...) langsgesproken waren die naar u vroegen. Vervolgens bleef u enkele weken bij uw schoonzus P. (...) in Chasavjoert, Dagestan en bij verwanten in het bergdorp Datach in Tsjetsjenië. Begin maart verhuisde u naar Moskou bij een vriendin. In Moskou diende u verschillende aanvragen in voor Europese visa, dewelke steeds geweigerd werden.

In maart 2018 verhuisde u weer naar As. (...) in Dagestan, waar u tot september 2018 verbleef. Nadat uw visumaanvragen in Moskou geweigerd werden, besloot u uw naam te laten veranderen, van T. (...) naar O. (...). Door uw naamsverandering moesten uw identiteitsdocumenten opnieuw opgemaakt worden. In mei 2018 diende u een aanvraag in voor een nieuw reispaspoort in Grozny. Op 4 juni 2018 haalde u het paspoort af. Nadat u het paspoort afhaalde werd u aangesproken door twee mannen. Ze namen u mee naar het ministerie van binnenlandse zaken in Grozny. De mannen stelde vragen over uw echtgenoot A. A. (...) (CG: (...)) en uw leven in België. Wanneer de oudere van uw twee ondervragers de kamer verliet, diende de jongere u elektrische schokken toe met een apparaat. Daarna werd u naar een ander lokaal gebracht. Twee uur later werd u opnieuw ondervraagd door de oudere van de twee. De volgende avond om zes uur werd u vrijgelaten.

Op 5 augustus 2018 maakte u een korte reis naar Turkije, om een stempel in uw paspoort te halen. In september 2018 ging u terug naar Moskou. In februari 2019 keerde u terug naar Dagestan. U bleef in Dagestan tot in mei 2019. Nadat u een Italiaans visum gekregen had vertrok u naar Moskou. Vanuit Moskou vertrok u op 26 mei 2019 naar Italië.

Op 3 december 2019 diende u in België uw derde verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: paspoort, geboorteakte, attest naamswijziging, attest psychiater, documenten ivm uw echtgenoot A. A. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Tijdens uw persoonlijk onderhoud haalde u aan geheugenproblemen te hebben (p.2). In het psychiatrisch attest dat u voorlegt wordt gesteld dat u symptomen van post-traumatische stress vertoont, geheugenverlies wordt niet genoemd. Uw persoonlijk onderhoud kende een normaal verloop en u was in staat accuraat op de vragen te antwoorden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst moet worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag op 02/03/2011 door het Commissariaat-generaal afgewezen. Deze beslissing werd op 07/04/2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Op 16/11/2011 werd ook uw beroep bij de Raad van State verworpen. Op 03/12/2012 diende u een tweede asielaanvraag in. Op 02/12/2013 werd uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal afgewezen. Deze beslissing werd op 14/03/2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In uw derde verzoek haalt u gebeurtenissen aan die geen verband houden met uw vorige verzoeken, namelijk wat er gebeurde na uw terugkeer naar Rusland in 2016. Met betrekking tot de verklaringen die u hierover aflegt, moet worden benadrukt dat deze niet overtuigen.

U haalt aan dat u na uw terugkeer naar Tsjetsjenië verschillende keren in aanraking kwam met de autoriteiten. Bij terugkeer vreest u dat u informant zou moeten worden voor de Russische autoriteiten (CGVS, p.10).

Wat betreft uw vrees voor ernstige problemen bij terugkeer naar Tsjetsjenië, omwille van het feit dat u asiel hebt aangevraagd of om andere redenen in het buitenland hebt verbleven, blijkt uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, waarvan bijlage in het administratief dossier, dat de geraadpleegde bronnen het er over eens zijn dat het loutere feit dat een persoon in Europa leefde of er een asielprocedure heeft doorlopen, in principe geen risico inhoudt om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, voor personen die naar Tsjetsjenië terugkeren. Mogelijke risico's bij terugkeer komen voort uit specifieke kenmerken die een persoon kan doen gelden. Verder blijkt uit de informatie dat de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), die instaat voor het bijstaan en opvolgen van vrijwillige terugkeerders, niet beschikt over aanwijzingen dat Tsjetsjenen die terugkeren enige problemen of conflicten kennen met de lokale autoriteiten. Overigens wordt geen van de Tsjetsjenen die terugkeren met hun terugkeerprogramma vervolgd in verband met de rebellenbeweging. Tot slot, blijkt ten algemene titel dat er geen sprake is van een negatieve attitude van de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten ten opzichte van migranten die terugkeren uit Europa. Waar er in de informatie sprake is van individuele gevallen waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen ondervinden na hun terugkeer naar Tsjetsjenië, dient te worden vastgesteld dat dit om een beperkt aantal gevallen gaat waarbij de aanleiding niet duidelijk is. Hierdoor leidt het overzicht van de individuele gevallen niet tot een andere appreciatie dan deze die blijkt uit de geraadpleegde bronnen, waaronder IOM.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan worden getroffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep. Evenmin kan worden besloten dat elke Tsjetsjeen die vanuit het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is systematisch een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

Voorgaande brengt met zich met dat de door u voorgehouden vrees voor vervolging of risico op het lijden van ernstige schade moet worden beoordeeld in het licht van uw persoonlijke situatie en op grond van de individuele merites eigen aan uw zaak. Wat deze beoordeling betreft, dient in casu te worden vastgesteld dat er in uw hoofde geen bijzondere risicofactoren kunnen worden aangemerkt.

U haalt aan dat u in Grozny ondervraagd werd en gefolterd werd met elektrische schokken (CGVS, p.7). U verklaarde bij het CGVS dat u op 4 juni 2018 gearresteerd werd bij het afhalen van uw paspoort. Bij het indienen van de aanvraag werd u niet ondervraagd (CGVS, p.9). Bij DVZ verklaarde u echter dat u op 4 maart 2018, door u aangepast naar 4 juni 2018, gearresteerd werd bij het indienen van de aanvraag voor een nieuw paspoort en begin april 2019 opnieuw gearresteerd werd bij het afhalen van uw paspoort. U verklaarde ook dat u meermaals gefolterd werd met elektrische schokken (vragenlijst CGVS). Uw verklaringen bij het CGVS en de DVZ stemmen niet overeen wat betreft het aantal arrestaties, het aantal foltering en het tijdstip waarop deze gebeurtenissen plaatsvonden. Wanneer u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, ontkende u uw verklaringen bij DVZ (CGVS, p.9). De tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij DVZ en het CGVS doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Daarnaast zijn uw verklaringen tegenstrijdig met de informatie waarover het CGVS beschikt, wat de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnt. Er kan dus geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u gearresteerd en gefolterd werd op het ministerie van binnenlandse zaken in Grozny.

U voert verder aan dat u bij uw terugkeer naar Rusland in december 2016 ondervraagd werd op de luchthaven in Moskou (CGVS, p.7). Gezien u met een binnenlands paspoort reisde dat op irreguliere wijze verkregen werd, is het niet onredelijk dat de Russische autoriteiten u hierover vragen stellen. Deze ondervraging verliep geweldloos en u mocht dezelfde avond beschikken (CGVS, p.8).

Daarnaast kon u uw naam laten veranderen (CGVS, p.4) en probleemloos naar Turkije reizen (CGVS, p.6; doc.1). Uit uw pogingen om na uw terugkeer naar Rusland visa te bekomen voor verschillende Europese landen blijkt dat u niet de intentie had om zich duurzaam in de Russische Federatie te vestigen en uw rechten te doen gelden. Uit de gebeurtenissen in uw relaas kan niet blijken dat u gevisieerd werd door de Russische autoriteiten. Aan uw vrees om informant te moeten worden voor de Russische veiligheidsdiensten (CGVS, p.10) kan geen geloof gehecht worden.

Tenslotte moet opgemerkt worden dat het CGVS uw huwelijk met A. A. (...) niet betwist. A. (...) werd in 2007 erkend als vluchteling. U brengt geen elementen aan die het aannemelijk maken dat uw huwelijk met A. A. (...) een concrete en persoonlijke vrees voor vervolging in uw hoofde met zich meebrengt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De documenten die u neerlegt kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw paspoort, geboorteakte en attest van naamswijziging tonen uw identiteit en afkomst uit Rusland aan, dewelke niet betwist wordt door het CGVS. De documenten die u voorlegt in verband met uw echtgenoot A. A. (...) tonen jullie huwelijk en de gezondheidstoestand van uw echtgenoot aan, dewelke niet betwist worden door het CGVS.

In het attest van de psychiater dat u voorlegt wordt uw asielrelaas in grote lijnen geschetst en gesteld dat u niet kunt terugkeren naar uw land van oorsprong, zonder enige bronvermelding of bewijs. Overigens wordt uw vermeende arrestatie na het ophalen van uw paspoort in Grozny niet vermeld. Dit document kan de geloofwaardigheid van uw relaas geenszins herstellen. Daarnaast stelt de psychiater dat u symptomen van chronische post-traumatische stress vertoont. Deze symptomen zouden begonnen zijn na een arrestatie en ondervraging door de FSB op het vliegveld in Moskou, maar een oorzaak van uw stress-symptomen wordt niet expliciet benoemd. Na uw eerste twee consulten bent u niet meer teruggegaan naar deze psychiater (CGVS, p.6). U toont niet aan dat het standaard procedureverloop omwille van uw psychologische toestand in het gedrang gekomen zou zijn.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 33, § 2, d) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)", *"inclusief de artikelen 10 en 15"*, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7, *"57/6/2, § 1st"* en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het evenredigheidsbeginsel, van *"het beginsel van behoorlijk bestuur"*, van *"het beginsel van toereikende redenen voor administratieve beslissingen"*, van *"het principe volgens welke het bestuursorgaan bij de vaststelling rekening moet houden met alle relevante elementen van de zaak"*. Tevens meent zij dat er sprake is van een *"bevooroordeelde en onjuiste lezing van objectieve informatie over de situatie in de Russische Federatie-Tsjetsjenië van mensen die vanuit Europa naar de Russische Federatie zijn gerepatriëerd"* en van een kennelijke beoordelingsfout.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter melding maakt van voormelde richtlijn 2011/95/EU, en meer bepaald van de artikelen 10 en 15 van deze richtlijn, zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze voormelde richtlijn en artikelen zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormelde richtlijn en artikelen zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 33, § 2, d) van voormelde richtlijn 2013/32/EU, wijst de Raad erop dat voormeld artikel van de richtlijn bij de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 57/6, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2016-2017, nr. 2548/001, p. 105-110). Derhalve wordt verder in onderhavig arrest verwezen naar desbetreffend artikel van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot de beoordeling of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen

derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2021 waarbij haar volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6, § 3, 5° *juncto* artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.2.6. De Raad wijst er vooreerst op dat inzake het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 19 november 2009 door de commissaris-generaal op 2 maart 2011 een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 66.397 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 9 september 2011, waartegen het beroep bij de Raad van State niet-toelaatbaar werd verklaard bij beschikking nr. 7618 van 16 november 2011.

Zonder terug te keren naar haar land van herkomst, diende verzoekende partij op 3 december 2012 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Ook voor wat betreft dit tweede verzoek werd door de commissaris-generaal op 2 december 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 120.662 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 maart 2014, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

Bijgevolg resten er verzoekende partij geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot haar vorige verzoeken.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekende partij kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.2.7. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar derde verzoek om internationale bescherming steunt op gebeurtenissen die geen verband houden met haar vorige verzoeken, namelijk wat er gebeurde na haar terugkeer naar Rusland in 2016. Verzoekende partij haalt aan dat zij na haar terugkeer naar Tsjetsjenië verschillende keren in aanraking kwam met de autoriteiten (notities CGVS, p. 6-7). Bij terugkeer vreest zij dat zij informant zou moeten worden voor de Russische autoriteiten (notities CGVS, p. 10).

2.2.8. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide wijze vastgesteld dat haar verklaringen omtrent de door haar voorgehouden vrees ten aanzien van de Russische en/of Tsjetsjeense autoriteiten niet kunnen overtuigen. In het bijzonder wijst de commissaris-generaal erop dat (A) wat betreft haar vrees voor ernstige problemen bij terugkeer naar

Tsjetsjenië, omwille van het feit dat zij asiel heeft aangevraagd of om andere redenen in het buitenland heeft verbleven, op basis van de beschikbare informatie niet *a priori* kan worden aangenomen dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan worden getroffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep, dan wel systematisch een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen met zich meebrengt dat de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging of risico op het lijden van ernstige schade moet worden beoordeeld in het licht van haar persoonlijk situatie en op grond van de individuele merites eigen aan haar zaak; (B) *in casu* dient te worden vastgesteld dat er in hoofde van verzoekende partij geen bijzondere risicofactoren kunnen worden aangemerkt aangezien (i) geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij gearresteerd en gefolterd werd op het ministerie van binnenlandse zaken in Grozny aangezien zij bij het CGVS en de DVZ tegenstrijdige verklaringen aflegt over het aantal arrestaties, het aantal folteringen en het tijdstip waarop deze gebeurtenissen plaatsvonden, (ii) het verder niet onredelijk is dat de Russische autoriteiten haar bij haar terugkeer naar Rusland in december 2016 ondervroegen op de luchthaven van Moskou gezien zij met een binnenlands paspoort reisde dat op irreguliere wijze verkregen werd, en verzoekende partij na deze ondervraging die geweldloos verliep dezelfde avond mocht beschikken, (iii) uit de gebeurtenissen in haar relaas niet kan blijken dat zij geïnterviewd werd door de Russische autoriteiten en aan haar vrees om informant te moeten worden voor de Russische veiligheidsdiensten geen geloof kan worden gehecht, nu zij haar naam kon laten veranderen en probleemloos naar Turkije kon reizen, (iv) verzoekende partij geen elementen aanbrengt die het aannemelijk maken dat haar huwelijk met A. A., die in 2007 werd erkend als vluchteling, een concrete en persoonlijke vrees voor vervolging in haar hoofde met zich meebrengt.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen argumenten aanbrengt die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

2.2.9.1. Verzoekende partij verwijst naar en citeert uit het rapport *"Federation de Russie – Les assassinats et tentatives de meurtres visant les opposants Tchétchènes dans les pays européens depuis 2009"* van OFPRA d.d. 30 mei 2020 en het rapport *"Republic of fear – Human rights in modern-day Chechnya"* van Helsinki Foundation for Human Rights d.d. april 2019 (bijlage 4 van het verzoekschrift). Zij meent dat de objectieve informatie in deze rapporten *"volledig in tegenspraak (is) met de beweringen van het Commissariaat Generaal betreffende het feit, dat er geen aanwijzingen zijn dat Tsjetsjenen, die terugkeren naar Tsjetsjenië problemen of conflicten hebben ondervonden met de lokale autoriteiten en/of dat er geen negatieve houding is van de kant van de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten jegens mensen, die terugkeren uit Europa"*.

2.2.9.2. De Raad stelt evenwel vast dat uit voormelde rapporten waarnaar verzoekende partij verwijst evenmin blijkt dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan worden getroffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep, dan wel systematisch een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad bemerkt dat ook in de bestreden beslissing wordt erkend dat er individuele gevallen zijn waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen ondervinden na hun terugkeer naar Tsjetsjenië, doch dat dit om een beperkt aantal gevallen gaat waarbij de aanleiding niet duidelijk is. Evenmin blijkt uit deze informatie dat er in het algemeen sprake is van een negatieve attitude van de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten ten opzichte van migranten die terugkeren uit Europa. Ook uit deze informatie blijkt dat het risico op problemen bij een terugkeer naar Tsjetsjenië voortkomt uit specifieke kenmerken die de betrokkenen kunnen doen gelden, bijvoorbeeld omdat zij kritiek hebben geuit op het regime van Kadyrov of omdat er een strafzaak tegen hen werd ingesteld, en niet het loutere feit dat zij in Europa leefden of er een asielprocedure hebben doorlopen. Het blijft dan ook onverminderd overeind dat de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging of risico op het lijden van ernstige schade moet worden beoordeeld in het licht van haar persoonlijk situatie en op grond van de individuele merites eigen aan haar zaak.

2.2.10.1. Inzake de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen over haar arrestatie en foltering op het ministerie van binnenlandse zaken in Grozny, duidt verzoekende partij er vooreerst op dat zij

reeds bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal spontaan aangaf dat zij een vergissing had gemaakt betreffende de datums waarop zij haar nieuwe internationale paspoort had aangevraagd en opgehaald. Daarnaast stelt verzoekende partij dat in het door haar bijgebrachte psychiatrisch attest d.d. 9 oktober 2019 weliswaar niet uitdrukkelijk gesteld wordt dat zij lijdt aan geheugenproblemen, doch wel dat zij symptomen van post-traumatische stress vertoont. Met deze toestand van chronische post-traumatische stress en de mogelijke gevolgen hiervan op haar geheugen werd evenwel geen rekening gehouden. Ten slotte voert verzoekende partij nog aan dat haar tijdens haar persoonlijk onderhoud niet werd gevraagd of haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelezen en dat zij evenmin een afschrift van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gekregen. Zij kon derhalve niet nagaan of haar verklaringen er correct werden genoteerd.

2.2.10.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij met bovenstaande bemerkingen de vastgestelde tegenstrijdigheden niet in een ander daglicht stelt.

Waar verzoekende partij opmerkt dat zij reeds bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal spontaan aangaf dat zij een vergissing had gemaakt betreffende de datums waarop zij haar nieuwe internationale paspoort had aangevraagd en opgehaald, duidt de Raad erop dat deze uitleg niet volstaat. Immers wordt door verwerende partij niet alleen vastgesteld dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de datum waarop zij haar paspoort respectievelijk aanvroeg en afhaalde, doch tevens over het aantal arrestaties en folteringen en het tijdstip waarop deze gebeurtenissen plaatsvonden. De Raad wijst erop dat redelijkerwijze mag worden aangenomen dat dergelijke bepalende en van de alledaagsheid sterk afwijkende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Er mag dan ook verwacht worden dat verzoekende partij in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving zou kunnen geven. Dat zij hierover echter geen eenduidige verklaringen aflegt, haalt dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen onderuit.

Waar verzoekende partij de vastgestelde tegenstrijdigheden tracht te verklaren door te verwijzen naar haar psychische gezondheidstoestand zoals deze blijkt uit het psychiatrisch attest d.d. 9 oktober 2019, merkt de Raad op dat in het attest inzake de psychische gezondheidstoestand van verzoekende partij louter gesteld wordt dat zij symptomen vertoont van post-traumatische stress, met name hypervigilantie en nachtmerries (zie administratief dossier, stuk 5, map documenten, doc. 4). Evenwel kan uit dit attest niet blijken dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoekende partij brengt desbetreffend geen enkel bewijs bij. Haar psychische gezondheidstoestand is dan ook niet van die aard dat deze een verklaring kan vormen voor de vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden.

Waar verzoekende partij nog oppert dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet aan haar werden voorgelezen en dat zij evenmin een afschrift ontving, wijst de Raad er vooreerst op dat uit desbetreffende vragenlijst blijkt dat het verslag wel degelijk aan haar in het Russisch werd voorgelezen waarna zij het verslag ter goedkeuring ondertekende (administratief dossier, stuk 7, vragenlijst CGVS, p. 3-4). Wat betreft haar bemerking dat zij geen afschrift kreeg van de vragenlijst en derhalve niet kon controleren of haar verklaringen correct werden genoteerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, duidt de Raad erop dat elke verzoeker die een afschrift van de ingevulde vragenlijst zou wensen te ontvangen overeenkomstig artikel 5 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur hiertoe een schriftelijke aanvraag kan richten aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Nergens blijkt evenwel uit dat dergelijke aanvraag aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd gericht. Dat zij voorafgaand aan haar gehoor op het Commissariaat-generaal de correctheid het verslag van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet kon nagaan, is dan ook te wijten aan haar eigen nalaten desbetreffend. Bovendien herhaalt de Raad dat haar verklaringen haar in het Russisch werden voorgelezen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en dat zij reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de gelegenheid werd gesteld eventuele onjuistheden in haar verklaringen te corrigeren. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar verklaringen verkeerd genoteerd werden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheden onverminderd overeind blijven. Aan de bewering van verzoekende partij dat zij gearresteerd en gefolterd werd op het ministerie van binnenlandse zaken in Grozny kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht.

2.2.11.1. Verder voert verzoekende partij aan dat zij in 2016 gedwongen terugkeerde naar de Russische Federatie, dat geenszins sprake was van een vrijwillige terugkeer, dat het dan ook niet uitgesloten is dat de Belgische autoriteiten voor deze gedwongen terugkeer contact hebben opgenomen met de Russische autoriteiten. Ook merkt zij op dat zij bij haar aankomst in Rusland in 2016 beschikte over verschillende documenten aangaande haar verzoek om internationale bescherming en verblijfsprocedures in België en tevens over documenten aangaande haar huwelijk met A.A., en dat

derhalve de Russische autoriteiten bij haar aankomst in Moskou op de hoogte gesteld werden van haar huwelijksband met A. A. Daarnaast wijst zij er nog op dat haar verklaringen over haar ondervraging op de luchthaven van Moskou stroken met de objectieve informatie in bovengenoemde rapporten.

2.2.11.2. De Raad bemerkt vooreerst dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden in haar verzoekschrift, nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij bij haar beoordeling verkeerdelijk uitgaat van een vrijwillige terugkeer van verzoekende partij in 2016 naar de Russische Federatie. Verzoekende partij concretiseert evenmin waaruit dit zou blijken.

Verder onderstreept de Raad dat in de bestreden beslissing omstandig wordt vastgesteld dat uit de verklaringen van verzoekende partij geenszins blijkt dat zij bij haar terugkeer naar de Russische Federatie geïnterviewd werd door de Russische en/of Tsjetsjeense autoriteiten. Met bovenstaande bemerkingen doet verzoekende partij geen enkele afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij gearresteerd en gefolterd werd op het ministerie van binnenlandse zaken in Grozny, dat de ondervraging bij haar terugkeer naar Rusland in december 2016 geweldloos verliep en zij dezelfde avond mocht beschikken, dat uit de gebeurtenissen in haar relaas niet kan blijken dat zij geïnterviewd werd door de Russische autoriteiten en dat zij geen elementen aanbrengt die het aannemelijk maken dat haar huwelijk met A. A. een concrete en persoonlijke vrees voor vervolging in haar hoofd met zich meebrengt. Er zijn dan ook geen concrete aanwijzingen dat verzoekende partij geïnterviewd wordt door de Russische en/of Tsjetsjeense autoriteiten omwille van haar verblijf in België, haar verzoek om internationale bescherming aldaar en/of haar huwelijk met A. A. Overigens moet nog worden opgemerkt dat volgens de door verzoekende partij bijgebrachte informatie gedwongen terugkeerders ondervraagd worden door de FSB in Moskou en vervolgens rechtstreeks overhandigd worden aan de autoriteiten van de betrokken deelstaat. Hierdoor zouden in de praktijk Tsjetsjeense terugkeerders vaak niet de mogelijkheid hebben om zich na hun aankomst in Moskou naar een andere regio in de Russische Federatie te begeven (zie bijlage 4 van het verzoekschrift, p. 34). Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt evenwel dat zij dezelfde avond vrij kon beschikken en twee dagen later naar de broer van haar man in Dagestan kon reizen (notities CGVS, p. 3 en 7-8). Dit betreft dan ook een sterke tegenindicatie van haar bewering dat zij geïnterviewd wordt door de Russische en/of Tsjetsjeense autoriteiten.

2.2.12. Ten slotte merkt de Raad nog op dat waar in het reeds hierboven vermelde psychiatrisch attest d.d. 9 oktober 2019 de psychische problemen in hoofd van verzoekende partij gelinkt worden aan de problemen die zij kende in haar land van herkomst, dergelijk attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar trauma opliep. Een arts/psychiater doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen of het trauma werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Dit geldt des te meer nu het attest *in casu* geen betrekking heeft op fysieke sporen die mogelijks toelaten om een onmiskenbaar verband te leggen tussen de vastgestelde verwondingen of littekens en bepaalde specifieke gedragingen of handelingen die ervan aan de basis liggen doch wel op psychische moeilijkheden waarbij zulk een duidelijke link of causaal verband met vervolgingsfeiten of een situatie van ernstige schade minder evident is.

2.2.13. De Raad stelt vast dat verzoekende partij voor het overige in haar verzoekschrift blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder voormelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat zij niet aannemelijk maakt te worden geïnterviewd door de Russische en/of Tsjetsjeense autoriteiten afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer biedt geenszins soelaas.

2.2.14. Waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog een kopie van de fax van haar advocaat aan de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 februari 2020 voegt (bijlage 3), stelt de Raad vast dat met de documenten die als bijlage bij dit schrijven van haar advocaat werden gevoegd, met name het paspoort van verzoekende partij, haar geboorteakte, haar attest van naamswijziging en documenten in verband met haar echtgenoot A. A., reeds rekening gehouden wordt in de bestreden beslissing. Verwerende partij motiveert hierover het volgende: *“De documenten die u neerlegt kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw paspoort, geboorteakte en attest van naamswijziging tonen uw identiteit en afkomst uit Rusland aan, dewelke niet betwist wordt door het CGVS. De documenten die u voorlegt in verband met uw echtgenoot A. A. (...) tonen jullie huwelijk en de gezondheidstoestand van uw*

echtgenoot aan, dewelke niet betwist worden door het CGVS.”. Door het louter opnieuw neerleggen van deze documenten, doet verzoekende partij geen afbreuk aan voormelde motivering.

2.2.15. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.16. In zoverre verzoekende partij meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6) en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 26 maart 2021 de kans kreeg om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van haar huidige verzoek aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.17. Waar verzoekende partij verwijst naar het evenredigheidsbeginsel stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk maakt. De Raad oordeelt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.18. Gelet op het voorgaande toont verzoekende partij niet aan dat zij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve beroept zij zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.19. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.20. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT